

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **V. O., U., T.**, proti žalovanému: **Obec Mníchova Lehota**, za účasti účastníkov: **1/ G. B., 2/ A. B.**, bytom M.L.M., M. L., právne zastúpení Advokátskou kanceláriou A 3, so sídlom Horný Šianec 232, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia stavebného úradu Obec Mníchova Lehota č. 148/2011 zo dňa 1. marca 2011, o odvolaní účastníkov **1/ G. B., 2/ A. B.**, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/83/2011-91 z 8. novembra 2011 v časti výroku o trovách konania, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/83/2011-91 z 8. novembra 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom súd náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 13S/83/2011-91 z 8. novembra 2011 zastavil konanie o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia stavebného úradu obce Mníchova Lehota č. 148/2011 z 1. marca 2011 z dôvodu, že žalobca vzal svoju žalobu späť. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "OSP") tak, že ich náhradu nepriznal žiadnemu z účastníkov konania z dôvodu, že konanie bolo zastavené.

Včas podaným odvolaním sa účastníci konania 1/ G. B., 2/ A. B. prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhali priznania náhrady trov konania vo výške 619,48 € z dôvodu, že podľa ich názoru bolo konanie zastavené pre správanie sa žalobcu, ktorý svojim konaním zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť, a preto je podľa § 146 ods. 2 OSP povinný nahradiť trovy, ktoré im vznikli.

Trovy konania predstavovali trovy právneho zastúpenia za tri právne úkony - príprava a prevzatie zastúpenia, účasť na pojednávaní 27. júna 2011 a písomné podanie na súd vo veci samej z 3. novembra 2011.

Žalobca sa k odvolaniu vyjadril podaním zo 17. októbra 2012 v ktorom žiadal rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti potvrdiť s poukazom na to, že preskúmanie rozhodnutia stavebného úradu Mníchovej Lehoty bolo vylúčené na samostatné konanie a toto sa žalovaných netýkalo, takže žiadne trovy im v tomto konaní vzniknúť nemohli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250ja v spojení s § 246c OSP preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu účastníkov 1/ G. B., 2/ A. B. nie je možné vyhovieť a to napriek viacerým procesným pochybeniam krajského súdu.

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré sa začalo žalobou žalobcu podanou dňa 31. marca 2011 na Okresný súd Trenčín podľa § 137 ods. 2 zákona č. 50/1957 Zb. Stavebného poriadku.

V pôvodnej žalobe boli ako žalovaní označení I. B. G. a manželka A. B., avšak touto žalobou sa žalobca zároveň domáhal aj preskúmania rozhodnutia stavebného úradu Mníchovej Lehoty č. 148/2011 z 1. marca 2011.

Uznesením č. 14S/1/2011-47 z 11. júla 2011 Okresný súd Trenčín vylúčil konanie o žalobe o preskúmanie rozhodnutia stavebného úradu na samostatné konanie a postúpil vec Krajskému súdu v Trenčíne.

Krajský súd vyzval žalobcu na odstránenie väd žaloby (nesprávne označenie žalovaného), uznesením č. k. 13S/83/2011-66 zo 14. októbra 2011, avšak žalobca tieto neodstránil, ale vzal žalobu 27. októbra 2011 späť a žiadal konanie zastaviť.

Krajský súd napadnutým uznesením konanie zastavil, pričom v záhlaví nesprávne označil účastníkov konania.

Správne mal postupovať tak, že ako žalovaného mal uviesť Obec Mníchova Lehota, keďže v správnom konaní nemôžu byť žalovanými súkromné osoby a z obsahu samotnej žaloby bolo zrejmé, že žalobca žiadal preskúmať rozhodnutie stavebného úradu a pôvodných žalovaných 1/ G. B., 2/ A. B. označiť ako účastníkov konania, nakoľko toto ich procesné postavenie taktiež vyplývalo z obsahu žaloby a zároveň aj z § 250 ods. 1 OSP.

Takto mal krajský súd postupovať napriek tomu, že žalobca na výzvu na odstránenie väd žaloby nereagoval, nakoľko išlo o odstrániteľnú vadu, ktorá nebránila prejednaniu veci. Z ustanovení § 247 a nasl. OSP je zrejmé, kto môže byť žalovaným a táto skutočnosť vyplývala aj z obsahu samotnej žaloby.

Pokiaľ ide o samotný výrok o trovách konania, odvolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by mal v tejto časti uznesenie krajského súdu zmeniť alebo zrušiť, nakoľko podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu účastník konania v správnom konaní, pokiaľ nejde o žalobcu, nemá povinnosť byť právne zastúpený advokátom, preto ak si takéhoto zástupcu zvolí, znáša jeho trovy účastník sám. Navyše v danom prípade vyúčtované trovy konania si môže právny zástupca účastníkov uplatniť v konaní pred Okresným súdom Trenčín, nakoľko v podstatnej časti boli tieto úkony vykonané predtým, ako bolo konanie v časti o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu vylúčené na samostatné konanie.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu účastníkov G. B. a A. B. proti výroku o trovách konania nevyhovел a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správne v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 250k OSP, podľa ktorého má právo na náhradu trov konania iba úspešný žalobca, ktorému však tomto prípade žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 19. decembra 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Bartalská